

RĂPIREA CREDINCIOȘILOR

*»Iată, vă spun o taină: nu vom fi adormiți toți, dar toți vom fi schimbați,
într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță.
Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați.«
(1 Corinteni 15,51-52)*

Răpirea este o taină, dintre multe altele, a cărei cunoaștere nu poate fi mijlocită prin învățături omenești. Niciun om nu va înțelege vreodată măcar o singură taină a lui Dumnezeu, dacă nu vrea Dumnezeu să i-o descopere. (1 Corinteni 2,10)

Un om firesc nu primește de bunăvoie nimic din ce vine de la Duhul lui Dumnezeu, căci i se par o nebunie și nu este în stare să le înțeleagă, pentru că ele trebuiesc judecate duhovnicește. (1 Corinteni 2,14) Prin studiu putem deveni, într-adevăr, un Saul din Tars, un om cu râvnă, un prigonitor, dar niciodată un apostol Pavel. Pentru a deveni un apostol Pavel, este nevoie ca Dumnezeu să-L descopere pe Fiul Său în om. (Galateni 1,15-16) De aceea apostolul Pavel îi scrie și lui Timotei despre oameni care mereu învață, dar care nu pot ajunge niciodată la deplina cunoaștere a adevărului. Aceștia își folosesc atunci cunoștințele în lupta împotriva adevărului. (2 Timotei 3,7-9)

În această luptă sunt folosite cele mai neașteptate mijloace. Mai ales în ultima vreme se încearcă să se atribuie cuvintelor din textul original o cu totul altă semnificație decât au în realitate. Chiar se întâmplă să se susțină că textul original ar fi falsificat și că astfel de falsificări ale textului original ar fi fost constatate prin ‚examinări microscopice’. Dar mai degrabă este așa, că textul original a fost falsificat ulterior, acolo unde a fost posibil, pentru a demonstra apoi erorile. Bineînțeles că un ‚neînvațat’ nu poate verifica acest lucru.

Chiar este un fenomen ciudat că oameni care nu au Duhul lui Dumnezeu, îndrăznesc să explice tainele lui Dumnezeu. Mai de mirare este când copiii ai lui Dumnezeu vor să extragă cunoștință dintr-un asemenea izvor. Unii vor să înlocuiască revelația lui Dumnezeu prin înțelepciune omenească. Nu vor reuși niciodată. Adevărul în sine este așa de simplu și ușor de înțeles, încât nu are nevoie de explicații. Tainele sunt scrise așa de limpede în Biblie și chiar sunt astfel marcate, încât să credem că nici nu sunt taine, pentru că stau așa deschise în fața ochilor, că le poate citi oricine.

Există în Scriptură și citate care au nevoie de tâlcuire, cum sunt profețiile și pildele, dar dacă un om firesc nu poate pricepe nici măcar înțelesul adevărilor și tainelor care sunt cel mai clar exprimate, cum ar putea atunci să interpreteze un citat biblic care are nevoie de tâlmăcire? (2 Petru 1,20-21) Dacă tainele ar fi și mai limpezi și mai explicit scrise, ceea ce ar fi imposibil, ele tot ar fi total de neînțeles pentru rațiunea omului firesc; el nu le poate recunoaște. (1 Corinteni 2,14) Tot așa este și cu taina răpirii. Oricât de mult s-ar vorbi, s-ar scrie, s-ar predica despre ea, mereu va rămâne o taină pentru toți cei care nu au Duhul lui Dumnezeu, chiar dacă ar studia încă mai mult și chiar dacă ar citi expunerile tuturor învățaților și chiar ale credincioșilor, niciodată nu vor ajunge la deplina cunoștință a adevărului; este imposibil.

Un exemplu poate să explice acest fapt. Câte interpretări ale Apocalipsei există deja și mereu li se adaugă altele noi! Dacă am studia toate aceste ‚interpretări’, ar trebui, de fapt, să avem bogate cunoștințe asupra tainelor din această frumoasă carte a Bibliei. Cu fiecare nouă ‚interpretare’ ar trebui să ni se descopere adevăruri tot mai noi și mai minunate și ar trebui să înaintăm din

limpezime în limpezime. Dar nu sfătuiesc pe nimeni să facă această încercare, că atunci nu numai că n-ar căpăta lumină, ci în cele din urmă ar striga foarte derutat: ‚De fapt, care este realitatea? Cum se poate așa ceva? Pentru că nu luăm în considerație Apocalipsa 1.3 și Ioan 16,13; pentru că încercăm să ajungem prin studiu la ceea ce Dumnezeu dorește așa de mult să ne descopere. Toți cei care se lasă călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, vor cunoaște adevărul și adevărul îi va face slobozi; slobozi chiar și de toate ‚interpretările’ și părerile omenești, în legătură cu răpirea și alte adevăruri.

LUCRURILE VIITOARE

»Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.« (Ioan 16,13) Ar fi de ne-nțeles dacă n-ar vorbi Cuvântul adevărului așa de limpede despre lucrurile viitoare, încât să le înțeleagă și cei mai simpli copii ai lui Dumnezeu, căci în Apocalipsa 1,1 citim explicit: »Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.« Chiar dacă lucrurile care se vor întâmpla imediat după răpire nu au legătură cu aceasta, să facem totuși o scurtă trecere în revistă a acestor lucruri, pentru că unele din ele sunt adesea confundate cu răpirea. Răpirea este următorul eveniment care se va întâmpla. De aceea așteptăm venirea Domnului pentru răpire și nu judecățile și nici marele necaz, dar nici vremuri mai bune sau ‚epoca de aur’ sau altele asemenea.

Textele următoare vorbesc despre răpire:

»Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.« (Ioan 14,3)

»Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.« – nu El cu noi, cum a fost la început. – (1 Tesaloniceni 4,16-17)

»Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna. Morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați.« (1 Corinteni 15,51-52)

»Căci cetățenia noastră este în ceruri« (nu pe pământ), »de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile.« (Filipeni 3,20-21)

»Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată și după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.« (Evrei 9,27-28)

După răpire urmează marea omagiere a Mielului lui Dumnezeu, așa cum este ea descrisă în Apocalipsa 4. Vom cădea în fața Celui ce șade pe tron și ne vom închina Aceluia care trăiește din veșnicie în veșnicie și ne vom arunca cununile în fața tronului, zicând: »Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute.« (Apocalipsa 4,10-11) Acestor lucruri le urmează deschiderea cărții și ruperea pecetilor ei. (Apocalipsa 5) Odată cu aceasta încep judecățile pe pământ, așa cum sunt descrise în Apocalipsa. Acesta este necazul cel mare, cum n-a mai fost

altul ca el de la începutul lumii și până azi și nici nu va mai fi, despre care se vorbește în Matei 24. În timpul acesta se va desfășura și marele război mondial. (Ezechiel 38 și 39)

»Îndată după acele zile de necaz se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului, cu o mare putere și cu mare slavă.« (Matei 24,29-31) Aceasta este venirea Domnului, nu răpirea.

»Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate Neamurile vor fi adunate înaintea Lui.« etc. (Matei 25,31-32)

Atunci este ziua judecării, ziua în care vor fi judecați oamenii vii care vor fi pe pământ la venirea Domnului. El îi va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre. (Matei 25,31-46)

[Prin ‚tronul slavei’ nu trebuie să înțelegem un tron ca al lui David sau al lui Solomon. Ele au fost numai slabe imagini ale acestuia. Tronul slavei îl găsim în Ezechiel 1: »Deasupra capetelor făpturilor vii – capetelor heruvimilor – era ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor și se întindea în aer sus, peste capetele lor.« (versetul 22) »Deasupra cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care șede pe el. Am mai văzut iarăși o lucire de aramă lustruită ca niște foc, în lăuntruul căreia era acest om și care strălucea de jur-împrejur; de la chipul rărunchilor lui până sus și de la chipul rărunchilor lui până jos, am văzut ca un fel de foc și de jur-împrejur era înconjurat cu o lumină strălucitoare. Ca înfățișarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare, care-l înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului.« (Ezechiel 1,26-28) Acesta este tronul slavei, pe care va șede Domnul, când va veni la judecata celor vii, pentru judecata oamenilor vii, la revenirea Sa pe pământ. Fiul Omului va veni în slava Sa. Slava Sa este Adunarea Sa, care este tot așa slava Sa, cum este femeia slava bărbatului. (1 Corinteni 11,7) Domnul Însuși spune: »Eu sunt proslăvit în ei.« Și: »Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu.« (Ioan 17,10 și 22) Adunarea este slava lui Hristos (fala sau cinstea). (2 Corinteni 8,23) Când El va veni în slava Sa, în mijlocul zecilor de mii de sfinți ai Săi, atunci noi trebuie mai înainte să fi fost răpiți la El.]

După ce pământul va fi curățit prin judecări, va fi instaurată **împărăția de o mie de ani**, în care sfinții vor stăpâni și vor împărăți împreună cu Hristos timp de 1000 de ani. (Apocalipsa 20,4-6) În timpul acestor 1000 de ani, Satan va fi legat cu lanțuri, închis, ferecat și păstrat în Adânc. După acești 1000 de ani, Satan va fi iar lăsat liber. El va înșela din nou Neamurile și le va aduna pentru ultimul mare război. (Apocalipsa 20,7-10) Apoi vine judecata din fața tronului mare și alb. Aceasta este judecata de apoi. (Apocalipsa 20,11-15) Aceasta este judecata celor morți. (versetul 13)

CÂND VOM FI RĂPIȚI?

»Piere cel neprihănit și nimănui nu-i pasă; se duc oamenii de bine și nimeni nu ia aminte că din pricina răutății este luat cel neprihănit.« (Isaia 57.1)

Că cei credincioși vor fi răpiți înainte de necazul cel mare, va deveni clar pentru oricine, mai ales atunci când va înțelege că Dumnezeu are principii după care acționează. Despre un asemenea principiu vorbește citatul de mai sus. Cel neprihănit va fi luat înainte de nenorocire, adică dacă Dumnezeu îngăduie să vină o nenorocire, atunci îl ia înainte de acolo pe cel

neprihănit; El îl duce acolo unde este în siguranță, ca să nu-l poată ajunge nicio judecată. Când Dumnezeu a prefăcut în cenușă Sodoma și Gomora și le-a osândit la pieire, dându-le pildă celor care vor mai trăi în nelegiuire, l-a salvat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viața destrăbălată a celor stricați. (2 Petru 2,6-7)

Dacă Dumnezeu ar fi găsit zece neprihăniți în Sodoma, încă n-ar fi venit judecata peste ei. (Geneza 18,32) Și atunci să lase El judecata să vină peste pământ, când sunt încă pe pământ atâția dintre sfinții și evlavioșii Săi, în care-Și găsește toată plăcerea (Psalmul 16,3), atâția neprihăniți care sunt îndreptățiți prin credință? (Romani 5,1; 10,4; 10,10; Faptele Apostolilor 13,39) Aceasta ar fi de neconceput!

Aceasta ar trebui să ne ajungă pentru a recunoaște principiile lui Dumnezeu. Dar ele ne vor deveni și mai limpezi, mai ales când ne gândim la imaginile Adunării.

Asnat, soția lui Iosif este o astfel de imagine. Ea se trăgea din Neamuri (nu din iudei sau israeliți) și i-a fost dată lui Iosif, de către Faraon, în vremea când el era respins de frații săi; ei îl vânduseră cu 20 de sicli de argint (20 de bucăți). Dar Dumnezeu l-a trimis înaintea lor pentru supraviețuire, iar Faraon i-a pus numele Țafnat-Paeneah, adică mântuitor al lumii sau susținătorul vieții. Faraon i-a dat lui Iosif toată puterea în toată împărăția lui.

Ca și Iosif, tot așa și Domnul Isus a fost respins de frații Săi (după trup), de către iudei. El a fost vândut cu 30 de sicli de argint (30 de bucăți). Dar El este adevăratul Țafnat-Paeneah, pe care Dumnezeu l-a hotărât să fie Mântuitor al lumii și căruia l-a dat toată puterea în cer și pe pământ. Dar iudeii n-au bănuț deloc că au respins prin El pe Mesia al lor.

Așa cum Faraon i-a dat lui Iosif o soție, tot așa l-a dat Dumnezeu Domnului Isus, în vremea de acum, vremea lepădării Sale de către poporul Său, o soție care în mare parte provine din Neamuri, chiar dacă îi mai aparțin și israeliți.

Când a venit foametea peste tot pământul, Asnat era la Iosif, adică la curtea Faraonului. Tot așa va veni necazul cel mare peste tot pământul, dar mireasa lui Hristos, Adunarea Sa va fi la El în timpul acesta, în casa Tatălui. Ea va fi ocrotită de toate necazurile de pe pământ.

Sefora, nevasta lui Moise, era și ea dintre Neamuri (nu din Israel). Ea n-a avut nimic a face cu necazul lui Israel, căci era în casa tatălui ei, când poporul Israel avea atât de mult de suferit în Egipt. Tot așa și noi, vom fi în casa Tatălui când judecățile lui Dumnezeu vor lovi pământul, judecați cum n-au mai fost de la începutul lumii și până acum și nici nu vor mai fi vreodată. (Matei 24,21) Abia după lupta cu amaleciții a venit tatăl ei cu ea și cu cei doi fii ai ei, la Moise, în pustie. (Exod 18)

Este un fapt cunoscut că noi trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu prin multe greutăți și necazuri. (Faptele Apostolilor 14,22) Dar aici nu este vorba, nici într-un caz despre necazul cel mare, care va veni peste tot pământul. Prin câte necazuri n-au trecut sfinții! Să ne gândim numai la vremea prigonirii de la începutul creștinismului sau la Evul mediu cu inchiziția și cu camerele ei de tortură sau la prigonirea armenilor de către turci și, în sfârșit, la suferințele credincioșilor din Rusia, care au venit peste ei în urma revoluției. Dar acesta nu este un necaz care a venit peste tot pământul; el n-a lovit decât adunările, în timp ce alți oameni, care au adus necazul peste credincioși, n-au avut niciun necaz.

Necazul cel mare va veni peste tot pământul și anume după răpire și cei necredincioși vor fi loviți în mod deosebit de el, în timp ce cei aleși vor fi salvați din el. Domnul îi asigură pe sfinții Săi că în acest timp nu li se va pierde niciun fir de păr din cap. (Luca 21,18)

De două ori lasă Domnul să li se spună alor Săi, că din pricina celor aleși, zilele necazului celui mare vor fi scurtate. (Matei 24,22; Marcu 13,20)

Când aici este vorba despre cei aleși, câte cineva se socotește îndreptățit să creadă, că noi am trece prin tot necazul cel mare, mai cu seamă că și în Apocalipsa 7,14 este scris despre o mare mulțime de oameni, pe care n-o poate număra nimeni, din toate neamurile, semințiile, popoarele și limbile, îmbrăcați cu haine albe și ramuri de finic în mâini: aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare și și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Dar cine crede că noi am fi aceia, acela pare să nu știe că după răpirea Adunării încă vor mai fi aleși pe pământ și anume, poporul Israel. În ceea ce privește alegerea, ei sunt iubiți din pricina părinților lor. (Romani 11,28) Ei sunt și rămân poporul ales, comoara din țarină (lumea), căci lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile și chemarea făcută. (Romani 11,29)

Dacă Adunarea va fi răpită astăzi, rămân în urmă numai iudei (adică israeliți) și Neamuri, alte națiuni. Dintre aceștia din urmă fac parte toți creștinii de nume, de orice confesiune, mărturisire, orientare, adunare sau comunitate. Sau există creștini de nume numai în Biserica Evanghelică?? Vă rog să meditați! Cum oricine care vine azi la Dumnezeu, fie el dintre Neamuri sau dintre israeliți, este adăugat la Adunare, așa va fi adăugat la Israel după răpire. Despre acest lucru vorbește Scriptura foarte limpede, mai ales în Isaia 56. Vă rog să citiți.

Nu vor fi puțini. La cei 144000 de israeliți se va adăuga o mare mulțime de oameni, pe care n-o poate număra nimeni, din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile. (Apocalipsa 7,9-17) Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare.

Răpirea va fi un eveniment care va zgudui lumea. Și mulți care au auzit sau au citit despre răpire, sau chiar au predicat despre ea, dar n-au fost răpiți, se vor întoarce atunci la Domnul.

Chiar și după răpirea Adunării, Dumnezeu tot va mai avea pe pământ o mare mărturie. Mai ales iudeii, care azi încă nu bănuiesc ce este pe cale să se petreacă în lume, vor cerceta Scripturile după răpire, pentru a căpăta înțelegere asupra acestui eveniment important. De aceea a fost Biblia tradusă aproape în toate limbile existente și se găsește în atât de multe case, chiar dacă azi încă nu este citită. Atunci va fi citită, atunci va fi vremea despre care scrie în proorocul Daniel: »Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.« (Daniel 12,10) Atunci mulți o vor citi și cunoștința va crește. (Daniel 12,4) Fiecare adevăr va fi la timpul său obiectul deosebit la cercetării, azi răpirea, apoi judecățile, respectiv Împărăția.

Aceștia mulți se vor întoarce atunci la Domnul, dar nu vor face parte din Adunare, care este răpită, ci trebuie să se alăture Israelului și să treacă prin necazul cel mare. Cititorul acestor rânduri să verifice, în sfârșit, dacă și el va fi luat, dacă Domnul ar veni azi.

LA ULTIMUL SUNET DE TRÂMBIȚĂ

»Dar vom fi schimbați toți, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță.« (1 Corinteni 15,51-52)

Poate există punctul de vedere că ,cea din urmă trâmbiță' se referă la trâmbița a șaptea din Apocalipsa 11,15. Aceasta este total nepotrivit, deoarece trâmbițele din Apocalipsa 8,6, respectiv a șaptea trâmbiță din Apocalipsa 11,15 sunt trâmbițe de judecată; din ele se va suna când încep judecățile care vor lovi tot pământul și vor anunța începutul necazului cel mare. Sunt trâmbițele îngerilor. Trâmbițele vor fi sunate pentru a-i aduna pe cei împrăștiați și pentru a anunța începerea judecăților sau ca semn al pornirii. Și pentru strângerea celor aleși (Israel) se va trâmbița. »El va

trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor la cealaltă.» (Matei 24,31) În cazul răpirii nu este vorba despre trâmbițele îngerilor sau trâmbițe de judecată, ca în Apocalipsa 8,6, unde sunt văzuți șapte îngeri cu șapte trâmbițe, ci Domnul Însuși va veni din cer, aici jos, cu o singură trâmbiță, cu trâmbița lui Dumnezeu. (1 Tesaloniceni 4,16)

La aceasta să luăm seama, căci este totuși o mare deosebire. Dacă Domnul coboară numai cu trâmbița lui Dumnezeu, adică cu o singură trâmbiță, atunci nu poate fi vorba despre o ,ultimă' trâmbiță. Greșeala se trage dintr-o traducere incompletă.

Cuvântul grecesc înseamnă: trâmbiță, trompetă, semnal de trâmbiță, sunet de trâmbiță sau de trompetă, ton sau sunet. Ca urmare, citatul ar trebui tradus corect astfel: la ultimul sunet de trâmbiță. De vreme ce Domnul Isus vine numai cu o singură trâmbiță, se poate traduce numai așa: ,la ultimul sunet de trâmbiță' și nu ,la ultima trâmbiță'. Dar se va trâmbița și morții în Hristos vor învia cei dintâi, iar la ultimul sunet de trâmbiță vom fi noi schimbați. Acesta este înțelesul citatului și aceasta corespunde la ceea ce scrie în 1 Tesaloniceni 4,16-17): »Aceasta vă spunem din Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, rămași până la venirea Domnului, n-o vom lua înaintea celor adormiți, căci Însuși Domnul, cu un strigăt impunător, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu (nu cu una din cele șapte trâmbițe) va coborî din cer, iar morții în Hristos vor învia cei dintâi, apoi noi, cei vii, cei rămași, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh și vom fi totdeauna cu Domnul.«

Pentru a executa judecățile, Domnul se folosește de îngeri. Ei sunt secerătorii. (Matei 13,39) El, Fiul omului, Își va trimite îngerii, care vor smulge din Împărăția Lui, toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei care fac fărâdelegi și îi vor arunca în cuptorul de foc: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. (Matei 13,41-42) Cum s-a spus mai sus, pentru a-i strânge pe cei aleși, El va trimite pe îngerii Săi, cu un răsunet puternic de trâmbiță, **dar pentru a o lua acasă pe mireasa Lui iubită**, va veni El Însuși, din cer aici jos, cu trâmbița lui Dumnezeu. (1 Tesaloniceni 4,16)

Astfel ar trebui să fie clarificată greșeala că vom fi răpiți la a șaptea sau ultima trâmbiță a îngerilor. Există și frați care-și bat capul cu ora la care va veni Domnul; unii se gândesc că ar fi frumos dacă ar veni duminică dimineața devreme, iar alții cred că ar fi frumos dacă ar veni duminică seara, când sunt la frângerea pâinii și când tocmai cântă ,Vino, Doamne Isuse'.

Toți aceștia par a nu ști că atunci nu poate fi vorba decât de adunarea de la o anume longitudine, căci nu aceeași oră există pe pământ în același moment al zilei; când la noi este amiază, pe cealaltă parte a pământului este miezul nopții. Dacă cineva ar zbura în jurul pământului cu viteza luminii soarelui și dacă ar pleca la ora nouă dimineața, ceasul lui ar parcurge 24 de ore și oriunde ar ajunge ar fi tot ora nouă și tot la ora nouă fix ar ateriza iar la punctul de plecare.

Deci Domnul va veni, pentru toți locuitorii pământului, la ore diferite. Unii tocmai se vor scula, pe când alții vor merge la culcare. Unii abia vor merge la adunare, pe când alții tocmai vin de la adunare, etc. Iar pentru ipoteza că Domnul ar veni într-o duminică, nu avem niciun temei în Scriptură. Așa că putem să-L așteptăm pe Domnul oricând.

CINE VA FI RĂPIT?

»Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați.« (1 Corinteni 15,51)

Cine sunt aceștia ,toți', care urmează să fie schimbați? Este ușor de înțeles, trebuie numai să ne amintim cui scrie apostolul aceste cuvinte, cui se adresează Cuvântul adevărului când spune: „vom fi toți schimbați' sau când spune: »noi cei vii, care vom fi rămas până la venirea Domnului.«

În primul caz este adunarea lui Dumnezeu care era în Corint, cei sfințiți în Isus Hristos, chemați să fie sfinți și toți cei ce cheamă în vreun loc Numele Domnului nostru Isus Hristos.

[Prin ,chemarea Numelui Domnului' nu trebuie să înțelegem a spune ,Doamne, Doamne'. Despre aceasta este scris: »Nu oricine-Mi zice ,Doamne, Doamne' va intra în Împărăția cerurilor«. (Matei 7,21) Și: »Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ,Doamne, Doamne! N-am proclamat noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?' Atunci le voi spune curat: ,Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege!' « (Matei 7,22-23) Aceștia nu vor fi răpiți. (vezi și: Matei 25,11; Luca 13,25; Luca 6,46;)

»Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. (Ioel 2,32; Romani 10,13) Această chemare a Numelui Domnului începe deja de pe vremea lui Enos sau Enoș, care înseamnă om slăbănog, muritor. (Geneza 4,26) De atunci încoace mulți slăbănogi și muritori au chemat Numele Domnului și au fost mântuiți.]

În cel de-al doilea caz este adunarea din Tesalonic, »care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos«. (1 Tesaloniceni 1,1) Din ce fel de oameni era alcătuită acea adunare, putem citi în cele două epistole. Tot așa, când va veni Domnul vor fi răpiți toți cei care, ca și tesalonicenii, s-au întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujească Dumnezeului celui viu și adevărat și să aștepte din cer pe Fiul Său, pe care El L-a înviat din morți.

Pentru că ziua răpirii este aproape, ne este îngăduit să punem cititorului câteva întrebări:

Te-ai întors cu adevărat de la idoli la Dumnezeu?

Slujești tu singurului Dumnezeu viu și adevărat și cum faci acest lucru?

Îl aștepti tu pe Fiul lui Dumnezeu din cer și cum te influențează această așteptare?

Enoh a fost răpit prin credință. Să nu creadă nimeni că poate fi răpit fără credință. Este absolut cu neputință. Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa Hristos Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului (de fapt, despărțit de păcat), ca să aducă mântuirea celor care Îl așteaptă. (Evrei 9,27-28) A aștepta este cu totul altceva decât a ști. Vă rog să meditați. Și cu aceasta se termină întrebările: cine va fi răpit? Totuși, din pricina mării confuzii pe care a creat-o vrăjmașul, se pare că este nevoie să ne adâncim mai mult în subiect.

Niciuna din multele comunități, partide, sisteme, biserici, adunări sau secte existente, nu va fi răpită sub această formă, pentru că toate, mai mult sau mai puțin, sunt formate din credincioși și necredincioși. Despre acest lucru nu vom găsi nimic scris în Biblie, pentru că ea nu cunoaște decât o singură Adunare. Iar această Adunare constă, cum nici nu se poate să fie altfel, numai din credincioși, din oameni care cu adevărat s-au întors de la idoli la Dumnezeu. Din această cauză multora li s-a întunecat de tot privirea. Ei nu cunosc Adunarea, ci numai partida, etc, pe care o socotesc singura valabilă. Toate celelalte sunt în ochii lor secte, nu le pot recunoaște. Aceasta

este o caracteristică la toate sectele, că îi numesc pe ceilalți ,secte'. Și așa este; aici toți au dreptate.

Acest lucru îl vom înțelege odată, când vom fi la Domnul, dacă El acum nu vrea să ne lumineze asupra lui, căci în cer nu vor fi nici catolici, nici protestanți cu multele lor umbriri, dar nici bapțiști, metodiști, etc, tot așa de puțini ca frați englezi sau germani, frați ,deschiși' sau ,exclusiviști', ci, o spunem încă o dată, numai astfel de oameni vor fi răpiți, care s-au întors de la idoli la Dumnezeu și prin aceasta au devenit mădulare ale trupului lui Hristos.

Ce dezamăgire va fi pentru aceia care ,au crezut cu tărie' că și-au ,ocupat locul' aici jos, pe pământ sau că au ocupat locul potrivit, adică au aderat la singura adunare adevărată, după părerea lor, dar în realitate nici nu erau întorși la Dumnezeu.

Oricine citește aceste rânduri să nu-l condamne pe cel ce le scrie, pentru că nu poate pleda în favoarea partidei sale, ci să se cerceteze serios dacă este cu adevărat întors la Dumnezeu.

Câtă vreme se mai zice ,astăzi', se mai poate corecta orice rătăcire, dar în ziua în care credincioșii vor fi răpiți la Domnul, nu se poate să ne mai răzgândim, ci va trebui să rămână aici oricine care s-a înșelat, căci nimeni nu-l va putea lua cu sine, nici predicatorul, nici pastorul. Atunci nu mai ajută registrul cu membri, ci unica și singura care contează este atitudinea inimii față de Domnul și numai față de EL.

Este supărător să fim nevoiți să recunoaștem că toată viața am slujit unei secte. Am fi putut fi o mărturie vie pentru Domnul și n-am fost. Am fi putut sluji lui Dumnezeu, dar în realitate am slujit doar oamenilor. Am fi putut să fim un copil fericit al lui Dumnezeu, dar nu ne-am bucurat niciodată de creștinismul nostru. Nu este deloc greu să ne cunoaștem pe noi și calea cea adevărată; trebuie doar să fim sinceri din toată inima, sinceri față de Dumnezeu, față de noi înșine, față de cei din jur. Pe cel sincer Dumnezeu îl ajută mereu.

UNDE VOM FI RĂPIȚI?

»Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei,« (cu adormiții înviați) »în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.« (1 Tesaloniceni 4,17)

Să nu spună nimeni mai mult decât scrie, ba chiar nici măcar să gândească, pentru că nu poate și mai mult. Și nimeni să nu treacă dincolo de ceea ce este scris. (1 Corinteni 4.6) Aceasta n-ar duce decât la îngâmfare, unul față de altul. Ușor putem aluneca în așa ceva, dacă nu avem grijă ce vorbim; atunci, din cauză că el poate spune mai mult decât scrie, l-am considera mai deștept și am îmbrățișa partida lui.

Dar noi nu depindem de presupuneri și nici nu suntem în neștiință, căci ceea ce scrie ne ajunge. Și ce scrie? Că vom fi totdeauna cu Domnul! Cui nu-i ajunge aceasta, Cuvântul îi poate da mai multă lumină prin Ioan 14,3. Acelora Domnul le spune atât: »După ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.«

Domnul vorbește acolo despre casa Tatălui și despre multele locașuri de acolo; și putem fi siguri că fiecare sfânt va avea acolo locașul lui, iar aceste locașuri trebuie să fie deosebit de minunate; dar acest lucru nu este așa de important. Dacă ne-ar fi zugerăvită toată minunăția acestor locașuri, ne-am bucura mai mult de ele decât de Domnul Însuși.

Dar ce sunt toate locașurile pentru o inimă care-L iubește pe Domnul Isus și a cunoscut dragostea Sa? Ce este toată slava cerului fără El, Cel iubit? Inima tuturor celor care L-au cunoscut pe Domnul slavei, nu tânjesc după locașuri frumoase, ci după El, Cel iubit. Numai și numai la El poate ea găsi mulțumirea și nicăieri altundeva. De aceea spune Domnul: »vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.« Apostolul Pavel nu spune nici ,vreau să mă mut în Șeol sau în Hades sau să fiu în împărăția morților', nici ,vreau să mă mut în cer', ci spune în Filipeni 1,23: »aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos.«

Noi oamenii, cu bagajul nostru limitat de noțiuni, nu ne putem face o părere exactă despre lucrurile cerești. Iar ceea ce ne este descoperit în Cuvântul adevărului, este adaptat noțiunilor noastre pământești. Noi nu putem să cercetăm nici măcar primul cer, cerul vizibil, de văzduh și atunci ce știm despre al doilea și al treilea cer? Și, în sfârșit, ce știm despre cerurile cerurilor? (cerurile de deasupra) (1 Împărați 8,27) Cine dintre oameni știe unde sunt cerurile cerurilor sau cerurile de deasupra? Numai acela care știe, ar putea spune unde vom fi răpiți.

Cu siguranță că Domnul Isus ne-ar fi răspuns mai amănunțit la această întrebare, dacă ar fi considerat că putem înțelege, dar în această situație ar trebui să ne spună: »Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?« (Ioan 3,12)

Cât de puțin înțelegem despre adevărul revelat, care este așa de limpede și scrie de atâtea ori: ,știți' sau ,știm'! Cum să înțelegem atunci lucrurile care sunt prea înalte pentru bietul pământean? Cine cunoaște mărimea și înălțimea cerurilor? Cine cunoaște materia din care sunt făcute, dacă, de fapt, putem vorbi despre materie, în sensul nostru? Nimeni! Niciun om nu poate înțelege lucrurile de felul acesta. Dacă și așa nu avem nicio noțiune despre Dumnezeu, pe care s-o putem exprima în metri sau kilometri, cum să ne facem atunci o imagine despre mărimea locuinței Sale?

Dar ceea ce putem și trebuie să știm și ceea ce putem noi să înțelegem cu sărmana noastră rațiune omenească, ceea ce putem înțelege limpede, aceasta este: »Vom fi totdeauna cu Domnul.« Nimeni nu va crede că această casă a Tatălui este o casă mare, să zicem o biserică sau un templu, în care Dumnezeu, respectiv Domnul Isus, stă pe tron și toți sfinții stau pe bănci, cântând fără sfârșit. Aceasta ar fi o părere greșită bazată pe nimic.

Întâi ni se spune că vom fi răpiți, în nori, ca să-l întâmpinăm pe Domnul Isus. Deci foarte sigur este că vom părăsi pământul. Dar dacă vrem să ne gândim la un loc, atunci trebuie să ne eliberăm de termenii noștri omenești și să ne gândim la omniprezența Domnului. Chiar dacă El ar avea o casă, care ar trebui să fie nespus de minunată, totuși El nu este legat de ea, ci o poate părăsi după dorință, cum poate orice om să iasă din casă dacă nu este bolnav. Dar fie că El este în această casă sau că vine pe pământ, noi vom fi cu El totdeauna. Aceasta va fi toată veșnicia marea noastră bucurie și plăcere. Noi Îl vom vedea așa cum este și vom înțelege și savura dragostea Sa. În cazul acesta locul respectiv ar trebui să nu joace niciun rol, sau unul secundar, căci acolo unde este El, acolo este patria noastră, cerul nostru, raiul nostru. Fără El nici cerurile cu toată slava lor n-ar avea nicio valoare. Nicio cetate cu porți de mărgăritar și cu străzi de aur nu poate alina dorul inimilor noastre, ci numai El singur, cel mai frumos dintre copiii oamenilor, El, care se deosebește din zeci de mii, El, care ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi; după El tânjește inima noastră, pe El Îl vom vedea și cu El vom fi totdeauna.

DE UNDE VIN ERORILE?

În general, cunoașterea adevărului de către un om corespunde nivelului mediului căruia îi aparține sau în care se mișcă sau pe care-l frecventează. Dacă cineva face parte dintr-o ‚comunitate’ care este formată din credincioși și necredincioși, el va susține întotdeauna punctul de vedere care domină acolo. De exemplu: Domnul încă nu poate veni, răpirea încă nu poate avea loc, pentru că nu sunt toți pregătiți. ‚Nu sunt pregătiți’ sunt, bineînțeles, aceia care aparțin cercului necredincioșilor. Aceștia nu vor fi niciodată pregătiți, pentru că ei cred că nu au nevoie să se întoarcă la Dumnezeu, întrucât, zic ei, că sunt creștini buni, botezați și confirmați, care țin toate ‚sărbătorile creștine’ și care din când în când mai merg și la biserică. Despre nașterea din nou nu știu nimic. Lor le este foarte de ajuns să aibă o religie, o formă de evlavie, dar care nu are putere. Bineînțeles că unii ca aceștia nu vor fi răpiți.

Alții zic: nu vor fi toți răpiți, ci numai câțiva privilegiați, o elită. Această părere nu poate să apară decât atunci când nu putem face deosebirea între credincios și necredincios, când îi considerăm credincioși pe toți membri comunității. În acest caz adevărații credincioși sunt considerați cei privilegiați, elita. Dar între cei credincioși nu mai există o elită, ci vor fi toți răpiți.

Ceilalți nu vor fi răpiți, bineînțeles, căci viața și umblarea lor nu sunt în ordine, faptele lor nu-L pot mulțumi pe Dumnezeu și nici născuți din nou nu sunt.

Aceste erori spun și ele ceva, într-adevăr, căci într-o astfel de ‚comunitate’ nu vor fi toți răpiți, de aceea ele sunt crezute cu plăcere. Fiecare cititor să se întrebe dacă locul pe care-l ocupă corespunde gândurilor lui Dumnezeu. Prin ‚locul’ nu se înțelege apartenența la o anume ‚adunare’ ci de a lua o poziție față de Dumnezeu și Cuvântul Său. Toți cei care nu cercetează personal Scriptura și nu trăiesc adevărul cunoscut, cad pradă acestor erori. Ei ar trebui să cerceteze cu râvnă Scripturile, - cum făceau credincioșii din Berea, ca să vadă dacă este adevărat ceea ce li se spune sau ceea ce citesc, adică dacă corespunde Cuvântului adevărului - și nu să creadă cu ușurință tot ce li se predică sau ce citesc.

Să nu ne luăm niciodată cunoștința din cărți, scrieri sau predici care nu corespund cu adevărul. Toți copiii lui Dumnezeu sunt ‚pregătiți’, câtă vreme nu sunt într-o stare rea. Și chiar dacă un credincios s-ar găsi într-o stare în care nu poate fi răpit, Domnul va purta de grijă ca el să poată ieși din ea, iar pentru aceasta El are mijloace și căi destule. Căci judecata începe de la casa Domnului. De aceea erau în Corint mulți neputincioși și bolnavi și nu puțini adormiseră, pentru că nu se judecau sau nu se condamnau singuri. Cine nu se judecă singur, cade sub judecata lui Dumnezeu. Această judecată constă în disciplinarea care are ca scop să nu fim condamnați împreună cu lumea. Altfel, cum am putea noi să judecăm lumea? Judecarea copiilor lui Dumnezeu este o judecată în har, ea având ca scop restabilirea lor.

Dacă îi sunt cuiva iertate păcatele, atunci toate îi sunt iertate și Dumnezeu zice: »Nu-Mi voi mai aduce aminte niciodată de păcatele și fărădelegile lor!« Dar dacă apoi cineva tot va mai păcătui, există o cale pe care el poate fi foarte repede curățit. (1 Ioan 1,9) Dacă apoi Domnul l-a iertat și l-a curățit de toate nelegiuirile lui, atunci poate fi răpit, atunci corespunde și este apt pentru aceasta, dar niciodată nu va fi cineva răpit pe baza faptelor sau a frumoasei sale trăiri. De faptele și umblarea sfinților Săi va purta Domnul de grijă, dar niciodată în cazul celor necredincioși. Ei să se întoarcă întâi la Domnul apoi pot fi și ei răpiți; altfel nu se poate.